

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. J. P.**, zast. JUDr. Michalem Hráským, advokátem, se sídlem Praha 5, Ostrovského 911/30, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, zast. JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem, se sídlem Praha 2, Anglická 4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 8 Ca 255/2004 – 18,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 8 Ca 255/2004 – 18, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 28. 8. 2003 (napsaným na hlavičkovém papíře I. P. A.), podepsaným žalobcem JUDr. J. P., vedoucím územní skupiny č. 114, a JUDr. M. Č., vedoucím ú. s. č. 111, byl žalovanému zaslán podnět k prošetření postupu prezidenta IPA – sekce ČR, pana Ing. J. N. a dalších funkcionářů, na jehož základě došlo k prověřování členů IPA. Podatelé spatřovali postup výše uvedených pracovníků v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť jmenovaní pracovníci IPA předali personálnímu odboru Ministerstva vnitra kazetu se seznamy celé členské základny včetně uvedených rodných čísel a dalších osobních údajů. Podle uvedeného podání došlo k tomu, že personální odbor Ministerstva vnitra ČR předal IPA – sekci ČR na kazetě společné seznamy členů IPA se zjištěním jejich služební příslušnosti k Policii ČR a jiných zaměstnaneckých poměrů v rámci celého resortu Ministerstva vnitra, kde byli zvláště rozlišeni členové IPA s řádným a problémovým členstvím. Tímto jednáním došlo podle názoru podatelů k ohrožení ochrany práv správce informací (IPA – sekce ČR), a tím k neoprávněné ingerenci státního orgánu do činnosti nestátní mezinárodní organizace. Podatelé dovozovali, že zmíněný způsob prověřování

členské základny byl proveden v rozporu se zákonem. Požádali o přešetření podnětu a upozornili na zákonnou lhůtu k vyrozumění o jeho způsobu vyřízení.

Úřad pro ochranu osobních údajů (žalovaný) zahájil dne 19. 11. 2003 správní řízení, přičemž oznámení o zahájení správního řízení doručil IPA.

Přípisem ze dne 21. 11. 2003 sdělil žalovaný žalobci, že je příslušný k vedení správního řízení ve věci jednání odůvodňujícího podezření spáchání správního deliktu podle § 46 zákona č. 101/2000 Sb. Dále sdělil, že podle § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. (dále jen správní řád) není žalobce účastníkem řízení, v předmětném řízení může být vyslechnut jako svědek.

Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2004, č. j. 10/03/SŘ-1-OSŘ, žalovaný řízení podle § 30 správního řádu zastavil, neboť odpadl důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu. V odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že účastník řízení (IPA – sekce České republiky) jako správce osobních údajů, neporušil zákon č. 101/2000 Sb. Především uvedl, že účastník řízení postupoval při prověřování členské základny sdružení v souladu se stanovami sdružení a v souladu s rozhodnutím republikového předsednictva IPA – sekce ČR. Ověření dat o pracovním či služebním poměru, a to ověřením databáze IPA – sekce ČR s evidencí Ministerstva vnitra zjištěným způsobem a případným potvrzením informací o služebním (současném i minulém) poměru, bylo v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, tedy zpracovávat pravdivé a přesvědčivé údaje. Ověřením údajů nemohlo ani dojít k porušení práv policistů na ochranu soukromého a rodinného života. Uvedené ověřování údajů o služebním či pracovním poměru členů IPA mělo za cíl eliminovat neoprávněné vydání průkazů IPA – sekce ČR, tedy vydávání těchto průkazů osobám, které nebyly či nejsou ve služebním poměru u Policie ČR. Jelikož správní orgán nezjistil v předmětné věci, že jednání účastníka řízení je v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., řízení zastavil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podáním ze dne 3. 2. 2004 odvolání, v němž se dovolával jednak toho, že byl v tomto řízení jeho účastníkem ve smyslu § 14 správního řádu, a dále navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro neúplnost skutkového zjištění a pro nedostatek jeho opory v zákoně.

Poté byl spis předložen správním orgánem I. stupně s odvoláním žalobce předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Dále se ve správním spise nachází zápis z jednání zvláštní komise předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1. 4. 2004, v němž bylo konstatováno, že žalobce – JUDr. P., který podnět ke správnímu řízení podal, není účastníkem tohoto řízení. Komise se dále shodla na závěru, že spisový materiál bude vrácen odboru správního rozhodování úřadu jako správnímu orgánu I. stupně k rozhodnutí o tom, zda-li je žalobce účastníkem řízení. Přezkumem nebude meritum věci, ale procesního postavení účastníka.

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 21. 6. 2004 bylo rozhodnuto tak, že žalobce není účastníkem správního řízení č. j. 10/03/SŘ-1-OSŘ. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že žalobce není účastníkem řízení podle § 14 správního řádu, neboť toto postavení mu nepřiznává ani hmotněprávní vztah k věci ani zvláštní zákon. Správní řízení bylo totiž s přihlédnutím k vymezení působnosti zákona č. 101/2000 Sb. vedeno se správcem osobních údajů, nikoliv s fyzickými osobami,

jejichž osobní údaje jsou v jejich evidenci vedeny. Ochrany svých práv se subjekt údajů, dotčený porušením povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., může dovolávat na základě § 21 uvedeného zákona, případně podle ustanovení § 13 občanského zákoníku. Skutečnost, že žalobce Úřadu pro ochranu osobních údajů oznámil své podezření z porušení povinností ze strany povinné osoby, je tudíž realizací jeho ústavního práva obracet se na správní orgány s oznámeními, podněty a stížnostmi podle § 21 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž zejména poukazoval na to, že předáním osobních údajů z personální evidence Ministerstva vnitra týkající se členů IPA došlo mj. i k neoprávněnému nakládání s jeho osobními údaji. Připomínal, že správní orgán je povinen posuzovat podání podle jeho obsahu, přičemž z jeho předchozích podání je zřejmé, že mj. brojil také proti neoprávněnému nakládání s jeho osobními údaji. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo změněno, případně zrušeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2004 bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že za rozhodující je třeba v této kauze považovat kompetenci úřadu vyplývající z ustanovení § 2 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů s přihlédnutím ke kontextu právního řádu České republiky. Účastníkem řízení podle zákona o ochraně osobních údajů může být toliko správce osobních údajů, popř. jejich zpracovatel, jimž zákon o ochraně osobních údajů ukládá povinnosti při zpracování osobních údajů.

Uvedené rozhodnutí obdržel žalobce dne 5. 10. 2004.

Ve včas podané žalobě poukazoval žalobce na ustanovení § 14 správního řádu a na ustanovení § 21 a § 29 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Dovožoval, že tím, že ho správní orgán odmítl uznat za účastníka řízení, ho zkrátil na jeho právech a porušil zákon o správním řízení. Dále namítal, že žalovaný postupoval nestandardně, kdy ve věci samé rozhodl již 16. 1. 2004, ale o tom, že ho nepovažuje za účastníka řízení, rozhodl až 21. 6. 2004. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně byla pro nezákonnost zrušena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především zdůrazňoval, že podnět k prošetření podala právnická osoba, nikoliv žalobce jako fyzická osoba. Účastnického postavení ve správním řízení by se mohl domáhat oznamovatel – i když žalovaný poukazuje na to, že oznamovatel je právnická osoba – ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, pokud by v řízení bylo jednáno o jeho právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech, nebo jehož práva, chráněné zájmy nebo povinnosti by mohly být rozhodnutím dotčeny, anebo pokud by to tvrdil, až do doby, než se prokáže opak. I kdyby měl žalobce postavení účastníka, v řízení se prokázalo šetřením žalovaného, že zjištěným způsobem předání osobních údajů z databáze Ministerstva vnitra sekci IPA nedošlo k neoprávněnému nakládání s osobními údaji tohoto konkrétního žalobce jako člena IPA ze strany Ministerstva vnitra, ani nebylo shledáno porušení zákona o ochraně osobních údajů, tedy byl prokázán opak tvrzení žalobce ještě před podáním této žaloby. Ani případně přiznané postavení účastníka by tak nemohlo vést k jinému závěru, a jeho nepřiznání, pokud by bylo soudem hodnoceno jako vada řízení, by nemělo na výsledek uvedeného správního řízení podstatný vliv, který by mohl vést ke změně. Podle názoru žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 3. 2005, č. j. 8 Ca 255/2004 – 18, návrh odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení citoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 70 písm. a) s. ř. s., a dále ustanovení § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Konstatoval, že rozhodnutí o tom, že žalobce není účastníkem řízení, bylo vydáno ve správním řízení vedeném s občanským sdružením I. P. A. – sekce ČR. Předmětem řízení bylo plnění povinností při zpracování osobních údajů členů jmenovaného sdružení v souvislosti s vedením jejich evidence, respektive případné porušení zákona č. 101/2000 Sb. Výsledkem tohoto řízení je eventuelní uložení sankce za popsané jednání účastníka řízení. Pokud v tomto řízení správní orgán rozhodl o tom, že žalobce nemá podle § 14 odst. 1 správního řádu postavení účastníka řízení, nerozhodl o právech žalobce ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (pod toto ustanovení by bylo možné podřadit pouze rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, tj. o porušení zákonné povinnosti účastníků řízení a uložení sankce). Předmětem žalobou napadeného rozhodnutí nejsou hmotněprávní subjektivní oprávnění žalobce, nejedná se tak o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., ač z formálního hlediska náležitosti rozhodnutí splňuje. Na žalobou napadené rozhodnutí se proto vztahuje kompetenční výluka uvedená v ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. S ohledem na tyto skutečnosti soud návrh podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Nesouhlasil především s příliš zúženým výkladem ustanovení § 65 s. ř. s., který byl v tomto případě použit v neprospěch žalobce a ve svých důsledcích představuje odmítnutí soudní ochrany. Poukazoval na to, že podle § 65 odst. 1 o. s. ř. (správně s. ř. s.) se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech přímo či porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se (mj.) závazně určují jeho práva a povinnosti, zkrácen. Za takovéto rozhodnutí je v souvislostech předmětné věci nutno považovat i žalobou napadená rozhodnutí o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Tato napadená rozhodnutí totiž pro žalobce nepředstavovala jen jeho zkrácení na jeho procesních právech účastnit se určitého řízení, ale ve svém důsledku bezprostředně zkrátila žalobce na jeho hmotných právech, která vyplývají ze zákona o ochraně osobních údajů. Tím, že byl žalobce jako účastník odmítnut, byla mu současně odeprána i subjektivní a hmotná práva vyplývající z ustanovení § 21 zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů. Podle stěžovatele je nepřehlédnutelné, že se již ve svých podáních Úřadu na ochranu osobních údajů domáhal v souladu s těmito svými právy toho, aby Úřad na ochranu osobních údajů občanskému sdružení IPA – sekce ČR uložil likvidaci těch jeho osobních a služebních údajů, které byly získány z personální evidence Ministerstva vnitra.

Stěžovatel dále poukázal i na naprostou účelovost tvrzení obsaženého ve vyjádření žalovaného, které mu bylo doručeno až společně s usnesením, ve kterém je tvrzeno, že žalobce svá práva opírá pouze o fakt, že byl oznamovatelem. Účelová jsou i další tvrzení žalovaného, zejména však nelze přijmout argument, že by se stejně nic nezměnilo, kdyby žalobce byl účastníkem řízení, neboť bylo rozhodnuto, že k neoprávněnému nakládání s osobními údaji tohoto konkrétního žalobce nedošlo. Taková argumentace zapomíná na to, že vedle skutečnosti, že takto nebylo rozhodováno o jeho hmotněprávních oprávněních jako subjektu údajů, nebylo mu ani umožněno, aby svá tvrzení o neoprávněném nakládání v příslušném správním řízení prokázal.

Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že by se na správní žalobou napadená rozhodnutí měla vztahovat kompetenční výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť tato jsou nejen

po stránce formální rozhodnutími, ale současně rozhodnutími, na základě kterých byl zkrácen i na svých hmotných právech vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém dosavadním stanovisku a zdůraznil, že řízení ve věci na základě uvedeného podnětu řádně proběhlo a v řízení se prokázalo šetřením žalovaného, že zjištěným způsobem předání osobních údajů z databáze Ministerstva vnitra sekci IPA nedošlo k neoprávněnému nakládání s osobními údaji (a to se týká pochopitelně i stěžovatele jako člena IPA) ze strany Ministerstva vnitra, ani nebylo shledáno porušení zákona o ochraně osobních údajů, tedy prokázal se opak tvrzení žalobce, nyní stěžovatele. Podle názoru žalovaného se stěžovatel nemůže domáhat postavení účastníka pravomocně zastaveného řízení, navíc když žádost podle § 21 zákona jím prokazatelně v probíhajícím řízení nebyla podána. Žalovaný v souladu s názorem Městského soudu v Praze považuje také své žalobou napadené rozhodnutí za rozhodnutí, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím je usnesení krajského soudu (zde Městského soudu v Praze), přichází v úvahu kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e), který stěžovatel rovněž v kasační stížnosti uplatnil.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V posuzované věci se v napadeném usnesení soud postavil na stanovisko, že rozhodnutí o tom, že žalobce není podle ustanovení § 14 správního řádu účastníkem řízení vedeného Úřadem pro ochranu osobních údajů pod sp. zn. 10/03/SŘ-1-OSŘ, není rozhodnutím ve smyslu § 70a s. ř. s. Svůj názor odůvodnil tím, že takovým rozhodnutím nerozhodl správní orgán o právech žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí nejsou hmotněprávní subjektivní oprávnění žalobce. Podle názoru soudu by pod ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. bylo možno podřadit pouze rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, tj. o porušení zákonné povinnosti účastníků řízení a uložení sankce.

S tímto názorem soudu nelze souhlasit, a to již z toho důvodu, že pokud by bylo z přezkoumání soudem vyloučeno rozhodnutí o tom, zda je někdo účastník správního řízení, či nikoliv, pak by to mohlo ve svých důsledcích znamenat, že osoba, o níž by bylo vysloveno, že účastníkem správního řízení není, by se nikdy nemohla dostat do řízení o věci samé, což zřejmě připustit nelze.

Podle databáze judikatury Nejvyššího správního soudu – podle usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 1998, č. j. 5 A 7/98 – 13, publikovaného pod č. 457/1999 SJS., rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že někdo je nebo není účastníkem správního řízení, je rozhodnutím procesní povahy, z přezkoumání soudem vyloučeným [§ 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř.]. Soud řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zastaví podle § 250d odst. 3 o. s. ř.

Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 1998, č. j. 5 A 27/96 – 26, námitku toho, kdo tvrdí, že byl jako účastník řízení pomínut, uplatněnou poprvé až v podaném odvolání (rozkladu), je nutno řešit v rámci samotného řízení o odvolání nebo rozkladu (§ 59 a násl. správního řádu, resp. postupem podle § 57 odst. 1 správního řádu). V této fázi řízení není již místo pro řešení této otázky samostatným procesním rozhodnutím o ní.

Podle komentáře soudního řádu správního (vydaného C. H. Beck – Marie Součková, Petr Lavický, Sylva Šiškeová) k § 70 s. ř. s. bod 45 je uvedeno – rozhodnutí správního orgánu o tom, že určitá osoba není účastníkem správního řízení, není vyloučeno z přezkoumání soudem (red.: Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. 5 A 88/97, publikované pod č. SJS 419/1999, naproti tomu považovalo rozhodnutí správního orgánu, že určitá osoba není účastníkem správního řízení, za vyloučené ze soudního přezkumu z důvodu jeho procesní povahy. Novela § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. provedená zákonem č. 30/2000 Sb. však tuto kompetenční výlukou zrušila a nepřevzal ji ani soudní řád správní. Rozhodnutí procesní povahy – s výjimkou rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení správního řízení, a rozhodnutí předběžných (tj. předběžných ve vztahu ke konečnému správnímu rozhodnutí) – tak bezevší pochybnosti přezkoumatelná jsou.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Z dikce citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že soudnímu přezkumu podléhají všechna rozhodnutí, jimiž se zasahuje do právní sféry žalobce, pokud není dána výslovná kompetenční výlukou.

Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu nemůže ztotožnit s argumentací Městského soudu v Praze, obsaženou v odůvodnění napadeného usnesení, a založenou do značné míry na úvaze, že pokud nejsou zasažena práva žalobce vyplývající z práva hmotného, nejedná se o rozhodnutí o veřejném subjektivním právu, a nepodléhají proto ani soudnímu přezkumu. Tato argumentace totiž v podstatě přenáší do interpretace stávající zákonné úpravy úpravu dřívější, obsaženou v občanském soudním řádu ve znění do nabytí účinnosti novely provedené zákonem č. 30/2000 Sb. Podle tehdy platného ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. totiž soudnímu přezkumu nepodléhala – mj. – rozhodnutí procesní povahy. Jak však k tomu již judikoval Ústavní soud ČR (např. nález sp. zn. II. ÚS 419/01) „pokud zákonodárce zcela jasně celou skupinu tzv. procesních rozhodnutí podrobil zákonem č. 30/2000 Sb. opětovně soudnímu přezkumu, nelze jeho vůli ignorovat cestou extenzivního výkladu, v jehož důsledku by rozhodnutí dříve výslovně považovaná za rozhodnutí procesní povahy, byla opětovně vyloučena ze soudního přezkumu s odvoláním na skutečnost, že nezasahují do práv účastníka, která vyplývají z práva hmotného“. V daném případě je nutno konstatovat, že dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je ve sledovaném směru obdobná dikci ustanovení § 244 odst. 1 o. s. ř. ve znění po nabytí účinnosti novely provedené zákonem č. 30/2000 Sb. Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný racionální důvod, pro který by se interpretace ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. měla odchylovat od interpretace ustanovení § 244 o. s. ř., a to i z toho důvodu, že při dvojím možném způsobu interpretace zákonné procesní úpravy je nutno preferovat takovou, která umožňuje účastníkovi řízení domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 2 Afs 33/2004 – 88).

Ostatně lze polemizovat s názorem soudu, že rozhodnutí o tom, zda je či není někdo účastníkem řízení, je rozhodnutím, které nezasáhlo do hmotněprávního subjektivního oprávnění. V tomto směru je třeba souhlasit s názorem stěžovatele vyjádřeným v kasační stížnosti, že takové rozhodnutí mohlo zkrátit stěžovatele na jeho hmotných právech, která vyplývají ze zákona o ochraně osobních údajů, a tím, že byl jako účastník odmítnut, mohla mu být současně odepřena jeho subjektivní hmotná práva vyplývající z tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, neboť to byl právě žalovaný, který postupoval poměrně nestandardním způsobem, kdy nerozhodl o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 16. 1. 2004, č. j. 10/03/SŘ-01-OSŘ, a věc postoupil zpět správnímu orgánu I. stupně s tím, aby nejprve rozhodl o tom, zda je či není žalobce účastníkem řízení. Nutno tedy vycházet z toho, že žalobce se dovolával účastenství v tomto správním řízení v jím podaném odvolání, tedy v průběhu správního řízení.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná pro naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle § 110 odst. 3 s. ř. s. soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, což ve svých důsledcích znamená, že napadené rozhodnutí žalovaného na základě žaloby stěžovatele přezkoumá.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu